

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 24 stycznia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie art.68 ust.1 pkt.1 lit.a ustawy z dnia

13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 963, z późn. zm.), art.83 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeksu cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380, z późn. zm.) w związku z art.300 ustawy z dnia 26 czerwca 1974r. Kodeksu Pracy (Dz. U. 2016r. poz. 1666 z późn. zm.) stwierdził, że E. B. (1) jako pracownik u płatnika składek Biuro (...) nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia 12 września 2016 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że na podstawie dokumentów zaewidencjonowanych w Kompleksowym Systemie Informatycznym ZUS stwierdzono, iż w okresie od dnia 12 września 2016 roku E. B. (1) została zgłoszona przez płatnika składek Biuro (...) do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych tj. ubezpieczenia emerytalnego, rentowego, chorobowego, wypadkowego oraz zdrowotnego z pracowniczym kodem ubezpieczenia. Płatnik składek w złożonych za E. B. (1) dokumentach rozliczeniowych za miesiące od września 2016 roku do listopada 2016 roku wykazał pełen wymiar czasu pracy oraz miesięczne podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w wysokości (...) – 1431,82 zł, (...) – 1680,00 zł, (...) – 00,00 zł. Ponadto płatnik składek wykazał za E. B. (1) wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy z powodu choroby finansowane ze środków pracodawcy od 26 października 2016 roku do 8 listopada 2016 roku oraz zasiłek chorobowy od 9 listopada 2016 roku do 31 grudnia 2016 roku. Zakład przeprowadził kontrolę w zakresie prawidłowości i rzetelności obliczania, potrącania i opłacania składek oraz zgłaszania do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, w wyniku której ustalono, iż E. B. (1) została zatrudniona przez płatnika składek Biuro (...) na czas nieokreślony od 12 września 2016 roku z wynagrodzeniem zasadniczym 2.100 zł na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń, a już od dnia 26 października 2016 roku stała się niezdolna do pracy wskutek choroby. Zaświadczenia o niezdolności do pracy zostały wystawione na okres od 26 października 2016 roku do 16 stycznia 2017 roku. W trakcie postępowania kontrolnego oprócz dokumentów kadrowo – płacowych nie przedłożono żadnych dokumentów sporządzonych i podpisanych przez E. B. (1), które potwierdzałyby faktyczne wykonywanie pracy na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń np. kserokopie prowadzonych (...) klientów biura, wyliczone zaliczki na podatek dochodowy, rozliczenia podatku VAT. Dodatkowo podniesiono, że przedłożone dokumenty kadrowo – płacowe budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. W przedłożonej liście obecności za wrzesień 2016 roku nazwisko E. B. (1) zostało umieszczone na pierwszej pozycji, pomimo tego, że miałyby ona zatrudniona od dnia

12 września 2016 roku. Pozostali pracownicy umieszczeni na liście na kolejnych pozycjach (wcześniej zatrudnieni) podpisywali się już od 1 września 2016 roku i od 5 września 2016 roku. Powyższe świadczy w ocenie organu rentowego o tym, że dokumentacja wewnętrzna firmy mogła zostać sporządzona w celu uprawdopodobnienia zatrudnienia E. B. (1). E. B. (1) została nadto zatrudniona na nowoutworzonym stanowisku, na krótko przed jej niezdolnością do pracy z powodu choroby. A. K. (1) poinformowała, że zatrudnienie E. B. (1) miało na celu przygotowanie pracownika pod kątem rozliczeń rocznych i objęcia obsługą nowych klientów. W trakcie postępowania administracyjnego nie przedłożono jednak żadnych dokumentów potwierdzających, że wzrosła liczba obsługiwanych klientów i objęto obsługą nowych klientów. Ponadto E. B. (1) jak ustalono, przed zgłoszeniem do ubezpieczeń jako pracownika u płatnika składek nie posiadała od dnia 1 marca 2013 roku tytułu do ubezpieczenia chorobowego. Tym samym nie mogłaby skorzystać z wypłaty świadczeń w związku z chorobą. Organ rentowy stwierdził, że umowa o pracę została zawarta między E. B. (1) a A. K. (1) w celu umożliwienia skorzystania ze świadczeń z ubezpieczenia społecznego, była więc zawarta dla pozoru, a jako taka jest nieważna.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła płatnik A. K. (1), wnosząc o jej zmianę poprzez ustalenie, że E. B. (1) jako pracownik u płatnika składek Biuro (...) podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia

12 września 2016 roku. W uzasadnieniu odwołania podniosła, że potrzeba zatrudnienia E. B. (1) wynikała z realizacji wcześniej podjętej decyzji o przyjęciu pod koniec 2016 roku do obsługi księgowej nowych przedsiębiorców. Nie było zatem wcześniej potrzeby zatrudnienia kogokolwiek. Liczba pracowników do obsługi księgowo – kadrowej na dzień zawarcia nowych umów o prowadzenie obsługi księgowej nie pozwalała na przyjęcie nowych klientów. Wobec powyższego odwołująca podjęła decyzję o docelowym zatrudnieniu 3 osób, dwóch na stanowisku księgowych oraz jednej na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń. Zatrudnienie ubezpieczonej na przedmiotowym stanowisku wynikało z długiej przerwy ubezpieczonej w zatrudnieniu, jak również znacznie mniejszego doświadczenia zawodowego w porównaniu z innymi pracownikami na stanowiskach księgowych. Ideą pracodawcy było w pierwszej kolejności zatrudnienie pracownika na stanowisku niższego stopnia – specjalisty ds. rozliczeń, aby w konsekwencji po odpowiednim przygotowaniu ubezpieczonej zatrudnić ją na stanowisku księgowej. Odnosząc się do braku dokumentacji podpisanej przez E. B. (1), płatnik podniosła, że żaden z pracowników biura nie jest umocowany do podpisywania dokumentów księgowych, kadrowych czy firmowych. Za nieuzasadnione uznała również wątpliwości organu rentowego co do wiarygodności przedłożonych przez płatnika dokumentów kadrowo – płacowych. Umieszczenie E. B. (1) na liście obecności na pierwszej pozycji było konsekwencją przyjętej u płatnika alfabetycznej listy obecności, zgodnie z którą ubezpieczona E. B. (1) została umieszczona na pierwszej pozycji, a następnie pracownicy I. D. (1) i Z. P. (1).

/odwołanie – k.2-8?

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przytaczając tożsamą argumentację, co w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k.54-55/

Na rozprawie w dniu 12 marca 2018 roku pełnomocnik płatnika składek poparł odwołanie, E. B. (1) przyłączyła się do odwołania, zaś pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego od obu stron w kwocie 1.800 zł, określając wartość przedmiot sporu na kwotę 9.963,12 zł.

/e-protokół – 00:01:21 – 00:02:27, (...):09 – 01:01:55 – płyta CD k.192/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

E. B. (1) urodziła się w dniu (...). Z wykształcenia jest technikiem ekonomistą o specjalności ekonomika i organizacja przedsiębiorstw handlowych, ukończyła Liceum Ekonomiczne.

/kwestionariusz osobowy, świadectwo dojrzałości w aktach osobowych - k. 160/

E. B. (1) była zatrudniona:

- w okresie od dnia 26 czerwca 1981 roku do dnia 20 września 1985 roku, od 15 maja 1986 roku do dnia 31 maja 1989 roku w Wydawnictwach (...) Oddział w Ł. na stanowisku stażystki i referenta, starszego referenta,

- w okresie od dnia 23 września 1985 roku do dnia 14 maja 1986 roku w (...) na stanowisku inspektora,

- w okresie od dnia 25 czerwca 2007 roku do dnia 22 września 2009 roku w (...) spółce z o.o. na stanowisku pracownika administracyjnego,

/świadectwa pracy w aktach osobowych – k.160, świadectwo pracy – k.78 akt ZUS/

E. B. (1) w okresie od dnia 2 marca 2011 roku do dnia 28 lutego 2013 roku prowadziła działalność gospodarczą pod nazwą E. B. (1) Usługi (...).

/wypis z CEiIDzG w aktach osobowych – k.160/

Ubezpieczona od kwietnia 2013 roku była zarejestrowana jako osoba bezrobotna w Powiatowym Urzędzie Pracy.

/zeznania ubezpieczonej – oo: 46:30 – płyta CD k.193 w związku z k.151/

Płatnik składek A. K. (1) prowadzi od 1994 roku działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) A. K. (1) z siedzibą w Ł. przy ul. (...). (...) lok.13. Przedmiotem działalności jest działalność rachunkowo księgową, doradztwo podatkowe.

/okoliczność bezsporna/

Biuro rachunkowe płatnika składa się z trzech pomieszczeń: w pierwszym znajdują się 4 cztery biurka wyposażone w komputery, w drugim rzeczy gospodarcze, trzecie pomieszczenia zajmuje właścicielka firmy. Klienci Biura (...) przychodzą do firmy osobiście, bądź kontaktują się telefonicznie z właścicielem biura, czy też jego pracownikami.

/ zeznania ubezpieczonej – oo: 46:30 – płyta CD k.193 w związku z k.151odwrot ; zeznania świadka I. D. – k.152-153 /

Stan zatrudnienia w firmie płatnika w połowie 2016 roku wynosił 2 pracowników:

- od dnia 1 lipca 2013 roku na stanowisku księgowej (na podstawie umowy o pracę na czas określony) w pełnym wymiarze czasu pracy jest zatrudniona I. D. (1) z wynagrodzeniem : 1.750 zł brutto (w 2015 roku), 1.850 zł brutto (w 2016 roku), 2.000 zł brutto (w 2017roku),

- od dnia 28 lipca 2014 roku na stanowisku pracownika administracyjno – gospodarczego w wymiarze 1/8 etatu jest zatrudniony Z. P. (1) z wynagrodzeniem : 220 zł brutto (w 2015 roku), 232 zł brutto (w 2016 roku), 250 zł brutto (w 2017roku).

/zestawienie pracowników – k.75-77; zeznania świadka I. D. – k.152; zeznania świadka Z. P. – k.153; zeznania wnioskodawczyni – oo: 38:56 – płyta CD k.193 w zw. z k.149 odwrot/

I. D. (1) zajmuję się rozliczaniem firm (...), (...), (...). Właścicielka firmy zajmowała się m.in. rozliczaniem firmy (...), wprowadzała do systemu faktury tej firmy.

/zeznania świadka I. D. – k.152/

Ubezpieczona E. B. (1) zawarła z A. K. (1) prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą Biuro (...) A. K. (1) w dniu 12 września 2016 roku umowę o pracę na czas nieokreślony od dnia 12 września 2016 roku w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń, z wynagrodzeniem w kwocie 2.100 zł brutto.

/umowa o pracę z dnia 12 września 2016 roku w aktach osobowych - k. 160/

Ubezpieczona w dniu 9 września 2016 roku uzyskała orzeczenie lekarskie o zdolności do pracy na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń.

/zaświadczenie lekarskie w aktach osobowych - k. 160/

W aktach pracowniczych znajduje się zaświadczenie o odbyciu przez E. B. (1) wstępnego szkolenia BHP w okresie od dnia 12 września do 13 września 2016 roku.

/zaświadczenie o ukończeniu szkolenia BHP w aktach osobowych - k. 160/

W dniu 12 września 2016 roku płatnik składek – Biuro (...) dokonała zgłoszenia ubezpieczonej do ubezpieczenia emerytalnego, rentowego, chorobowego, wypadkowego oraz zdrowotnego z tytułu zawartej umowy o pracę

/okoliczność bezsporna/

Płatnik składek utworzyła dokumentację pracowniczą ubezpieczonej, w której m.in. znalazły się następujące dokumenty: kwestionariusz osobowy, umowa o pracę z dnia 12 września 2016 roku, karta szkolenia wstępnego w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy, informacja dotycząca równego traktowania, świadectwo dojrzałości, świadectwa pracy, wypis z CEiIDzG.

/akta osobowe – k.160/

B. R. (1), która jest znajomą wnioskodawczyni jeszcze z czasów studiów, prowadzi od 1988 roku działalność gospodarczą – biuro rachunkowe. Zatrudniała dwóch pracowników: J. A. (1) i K. D. (1) na stanowisku księgowej. Z uwagi na problemy zdrowotne, B. R. (1) postanowiła ograniczyć działalność biura i zaproponowała A. K. (1) przejęcie części jej klientów (ponad 10). Rozmowy w tym zakresie prowadziły od wiosny 2016 roku. B. R. (1) rozwiązała umowy o współpracy z częścią swoich klientów, a w dniach 2 i 7 listopada 2016 roku A. K. (1) zawarła z tymi klientami umowy o prowadzenie ksiąg rachunkowych (6 umów) i umowy o prowadzenie podatkowej księgi przychodów i rozchodów (8 umów).

/zeznania świadka B. R. – 00:27:44 – 00:36:40 – płyta CD k.192; zeznania wnioskodawczyni – 00: 38:56 – 00:46:30 – płyta CD k.193 w zw. z k.149 odwrot/

B. R. (1) rozwiązała z dniem 30 listopada 2016 roku umowy o pracę z J. A. (1) i K. D. (1) z powodu likwidacji stanowisk pracy. Wyżej wymienione, z dniem 1 grudnia 2016 roku zostały zatrudnione przez płatnika A. K. (1) na podstawie umów o pracę na czas nieokreślony na stanowisku „księgowa” (I. A. w pełnym wymiarze czasu pracy, K. D. (1) w wymiarze 1/2 etatu) z wynagrodzeniem w wysokości 2.000 zł – I. A. i 1.000 zł – K. D. (1).

/zeznania świadka B. R. – 00:27:44 – 00:36:40 – płyta CD k.192; zeznania wnioskodawczyni – 00: 38:56 – 00:46:30 – płyta CD k.193 w zw. z k.149 odwrot; zestawienie pracowników – k.75; zeznania świadka K. D. – 00:04:43- 00:11:32 – płyta CD k.170; zeznania świadka J. A. – 00:05:11-00:16:07 /

K. D. (1) i J. A. (3) po podjęciu zatrudnienia u A. K. (1) zajmowały się obsługą księgową tych samych firm, które obsługiwały w okresie zatrudnienia u B. R. (1). K. D. (1) pracowała w godzinach od 8.00 do 12.00, natomiast J. A. (3) w godzinach od 7.00 do 15.00.

/zeznania świadka B. R. – 00:27:44 – 00:36:40 – płyta CD k.192; zeznania wnioskodawczyni – 00: 38:56 – 00:46:30 – płyta CD k.193 w zw. z k.149 odwrot; zestawienie pracowników – k.75; zeznania świadka K. D. – 00:04:43- 00:11:32 – płyta CD k.170; zeznania świadka J. A. – 00:05:11-00:16:07 /

W firmie płatnika każdy komputer wyposażony jest w program (...), (...), „Książka P. i rozchodów”, (...). Pracownicy mają dostęp do tych programów w oparciu o hasła i login przypisany właścicielce biura. Żaden z pracowników Biura (...) nie jest upoważniony do podpisywania dokumentów w imieniu Biura (...).

/zeznania wnioskodawczyni – 00: 38:56 – 00:46:30 – płyta CD k.193 w zw. z k.149 odwrot; zestawienie pracowników – k.75; zeznania świadka K. D. – 00:04:43- 00:11:32 – płyta CD k.170; zeznania świadka J. A. – 00:05:11-00:16:07; zeznania świadka I. D. – k.152odwrot /

W dokumentacji firmy znajdują się listy obecności, na których widnieje podpis ubezpieczonej w okresie od dnia 12 września 2016 roku do dnia 25 października 2016 roku. Jej nazwisko widnieje na pierwszej pozycji list - przed nazwiskami I. D. (1) i Z. P. (1).

/ listy obecności w aktach osobowych – k.160/

Z dniem 26 października 2016 roku E. B. (1) stała się niezdolna do pracy wskutek choroby. Za okres od dnia 26 października 2016 roku do dnia 8 listopada 2016 roku płatnik składek wykazał wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy wskutek choroby, a za okres od dnia 9 listopada 2016 roku do dnia 25 kwietnia 2017 roku złożono wniosek do organu rentowego o wypłatę zasiłku chorobowego.

/okoliczność bezsporna; a nadto wniosek – 2-6 akt ZUS/

W okresie nieobecności E. B. (1) z powodu choroby, płatnik składek nie zatrudniła pracownika na zastępstwo. W tym okresie wprowadzaniem dokumentów do systemu firmy (...) i rozliczaniem tej firmy zajmowała się A. K. (1).

/ zeznania świadka I. D. – k.152 odwrót; zeznania wnioskodawczyni – 00:38:56 – 00:46:30 – płyta CD k.193 w zw. z k.150 odwrót/

Pismem z dnia 18 kwietnia 2017 roku E. B. (1) zwróciła się do płatnika z prośbą – w związku z zakończeniem leczenia z dniem 25 kwietnia 2017 roku - o zmianę warunków pracy z pełnego etatu na 1/8 etatu, na co A. K. (1) wyraziła zgodę, ustalając wysokość miesięcznego wynagrodzenia na kwotę 250,00 zł.

/ podanie z dnia 18.04.2017r. z aneksem – k.194/

Płatnik składek A. K. (1) z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od stycznia do grudnia 2015 roku osiągnęła dochody w następującej wysokości:

- 1.757,36,
- 3.485,01 zł,
- 2.499,30 zł,
- 3.432,12 zł,
- 3.705,99 zł,
- 2.531, 70 zł,
- 4.139,21 zł,
- 5.106,45 zł,
- 4.373,46 zł,
- 4.350,59 zł,
- 3.329,28 zł,
- 4.608,61 zł,

Płatnik składek A. K. (1) z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej w okresie od stycznia do grudnia 2016 roku osiągnęła dochody w następującej wysokości :

- 4.364,06 zł,
- 3.860,11 zł,
- 4.135,56 zł,

- 4.960,87 zł,
- - 15.689,38 zł,
- - 1.309,22 zł,
- 3.500,12 zł,
- 2.787,27 zł,
- 3.515,66 zł,
- - 251,89 zł,
- 1.582,44 zł,
- 8.384,33 zł.

/zestawienie przychodów i dochodów - k.78-103/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów w postaci dokumentów m.in. akt osobowych ubezpieczonej, dokumentacji medycznej skarżącej, akt rentowych ZUS, dokumentacji finansowej płatnika składek, zeznań świadka B. R. oraz częściowo w oparciu o zeznania ubezpieczonej E. B., płatnika A. K. oraz świadków K. D., J. A., I D. i Z. P..

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dał wiary zeznaniom ubezpieczonej E. B., płatnika A. K. oraz świadków K. D., J. A., I D. i Z. P., w których wskazywali na realność zawartej pomiędzy stronami umowy o pracę oraz faktycznego świadczenia pracy przez E. B. (1) w ramach tej umowy. W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, brak jest podstaw do przyjęcia, iż stosunek pracy na podstawie zawartej umowy faktycznie był realizowany. Przeciwno prawdziwości zeznań stron i świadka przemawiają, zdaniem Sądu, ustalone okoliczności faktyczne.

Przede wszystkim całkowicie niejasne są okoliczności związane z zawarciem samej spornej umowy o pracę. E. B. (1) wskazała, że o możliwości pracy u płatnika dowiedziała się od znajomej – nie wskazując imienia, nazwiska tej osoby oraz powiązania jej z osobą A. K. (1). Płatnik zeznała natomiast, że poszukiwała pracownika – nie wskazując na jakie stanowisko – także poprzez swoich znajomych, bez ogłaszania się w prasie, czy internecie. Sąd nie neguje oczywiście takiej możliwości poszukiwania pracownika do pracy, ale skoro miał to być pracownik zaufany i z polecenia, to czyniłoby wiarygodnym przedstawienie konkretnych okoliczności związanych z uzyskaniem przez ubezpieczoną wiedzy na temat zatrudnienia u płatnika.

Jeżeli chodzi o umowę o pracę zawartą pomiędzy ubezpieczoną, a płatnikiem bezspornym jest, iż zaoferowane ubezpieczonej stanowisko specjalisty ds. rozliczeń, było nowoutworzonym, którego nikt wcześniej przed nią nie zajmował, zaś zaproponowane wynagrodzenie (2.100 zł) wyższe w stosunku do wynagrodzenia dotychczasowego pracownika I. D. (1) – 1.850 zł (zatrudnionej na stanowisku pomocnika księgowej), a nawet wyższe, co budzi zastrzeżenia – od wynagrodzenia dwóch pracowników, zatrudnionych od dnia 1 grudnia 2016 roku na stanowisku wiążącym się niewątpliwie z większą odpowiedzialnością i zakresem obowiązków – księgowego (2.000 zł dla pełnego wymiaru).

Wynagrodzenie ubezpieczonej było zdecydowanie wygórowane w stosunku do pozostałych zatrudnionych przez płatnika pracowników. Płatnik nie wyjaśniła natomiast w żaden sposób przyczyn, dla których zatrudniła E. B. (1) za takim wynagrodzeniem. Ubezpieczona zeznała zaś, że „pani K. zaproponowała mi taką stawkę i ja się ucieszyłam”. Trudno uznać za racjonalne w takim wypadku zachowanie pracodawcy, który zatrudnia nowego pracownika od razu z wyższym wynagrodzeniem, niż otrzymuje jego doświadczony pracownik, a co więcej dwa miesiące później

zatrudnia księgowo (z długim stażem) także za niższym wynagrodzeniem. J. A. (4) została zatrudniona bowiem z wynagrodzeniem 2.000 zł, natomiast K. D. (1) z wynagrodzeniem 1.000 zł ale na pół etatu.

Poza tym budzi wątpliwości, że płatnik nie znając wcześniej E. B. (1), podjęła decyzję o zatrudnieniu jej od razu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w sytuacji gdy przepisy pozwalają na zatrudnienie pracownika na okres próby w celu sprawdzenia jego umiejętności, czy też na czas określony.

Trudno zatem nie mieć wątpliwości, czy w rzeczywistości ubezpieczona pracowała na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń, a płatnik wypłacała wynagrodzenie w wysokości 2.100 złotych brutto. Zwłaszcza gdy brak potwierdzenia dokonywania takich przelewów przez płatnika na konto ubezpieczonej.

Logicznym wydaje się, że rozsądny i zapobiegliwy pracodawca nie zatrudnia nowego pracownika, bez doświadczenia na samodzielnym stanowisku z wynagrodzeniem wyższym od innych pracowników, ale na okres próbny z wynagrodzeniem porównywalnym z pozostałymi pracownikami. Ma wtedy możliwość sprawdzenia, czy dana osoba nadaje się do wykonywania obowiązków, a pracownik ma możliwość rozeznania, co będzie należało do jego zadań.

Należy zwrócić także uwagę, że potrzebę zatrudnienia E. B. (1), płatnik uzasadniała decyzją o planowanym przejęciu z firmy koleżanki nowych klientów. Co istotne jednak, jako jedyna, ubezpieczona została zatrudniona na miesiąc wcześniej - przed podpisaniem umów przez Biuro (...) z nowymi klientami (co miało miejsce w dniach: 2 i 7 listopada 2016 roku), w sytuacji, gdy księgowo, które faktycznie obsługiwały te firmy, podjęły pracę w firmie płatnika dopiero od dnia

1 grudnia 2016 roku. Nadto, de facto E. B. (1) nie wykonywała – jak wynika z zeznań stron i świadków żadnych czynności związanych z księgowością, czy rachunkowością tych „nowych” firm, tylko zajmowała się rzekomo dotychczasowym klientem biura – firmą (...).

Na uwagę zasługuje także, że płatnik w odwołaniu nie wskazuje na jakie stanowisko poszukiwała pracownika, jakie były jej rzeczywiste w tym okresie potrzeby jako pracodawcy, tylko wydaje się, że po podjęciu decyzji o zawarciu umowy o pracę z ubezpieczoną – poszukiwała dla niej odpowiedniego stanowiska, a obecnie stara się znaleźć usprawiedliwienie dla zatrudnienia jej na podstawie spornej umowy. Wskazuje bowiem, że „zatrudnienie ubezpieczonej na przedmiotowym stanowisku wynikało z długiej przerwy w zatrudnieniu, jak również znacznie mniejszego doświadczenia zawodowego w porównaniu z innymi pracownikami zatrudnionymi na stanowisku księgowej, ideą pracodawcy było w pierwszej kolejności zatrudnienie pracownika na stanowisku niższego stopnia – specjalisty ds. rozliczeń, aby w konsekwencji po odpowiednim przygotowaniu zatrudnić ją na stanowisku księgowej”.

Powyższe stanowisko płatnika zawiera w sobie wiele sprzeczności. Po pierwsze, dlaczego od razu wnioskodawczyni nie zatrudniła księgowej – z odpowiednim doświadczeniem, którego potrzebowała i oczekiwała od pracownika, tym bardziej, że dwa miesiące później zatrudniła na tym stanowisku pracownice z niższym wynagrodzeniem. Po drugie zaś, dlaczego zatrudniła – jak sama twierdzi osobę o znacznie mniejszym doświadczeniu zawodowym – za wyższym wynagrodzeniem w stosunku do osób legitymujących się - wymaganą przez nią, jako pracodawca wiedzą i umiejętnościami.

Nadto bezpośrednio po zaprzestaniu świadczenia pracy z powodu choroby przez E. B. (1) od dnia 26 października 2016 roku, płatnik składek nie zatrudniła nikogo na miejsce ubezpieczonej. Obowiązki te A. K. (1) sama przejęła. Niewiarygodne są natomiast jej zeznania, że pomagały jej w tym nowozatrudnione pracownice (na stanowisku księgowych), gdyż one – jak zeznały - zajmowały się wyłącznie rozliczaniem firm, z którymi „przeszły” z firmy (...) do firmy (...). Co istotne – E. B. (1) rzekomo zajmowała się wyłącznie firmą (...), którą przed jej zatrudnieniem i w czasie nieobecności rozliczała sama płatnik. Budzi zatem wątpliwość rzeczywista potrzeba zatrudnienia E. B. (1) do wykonywania tych czynności.

Podkreślić także należy, że pracownice zatrudnione od dnia 1 grudnia 2016 roku nie mają wiedzy odnośnie pracy wykonywanej przez E. B. (1) do dnia

25 października 2016 roku (tj. dnia poprzedzającego niezdolność do pracy). Wskazywały tylko, że ubezpieczona przynosiła zwolnienia lekarskie w trakcie ich zatrudnienia i że później podjęła zatrudnienie w ograniczonym wymiarze czasu pracy, co zresztą także wskazuje, że brak było rzeczywistej potrzeby jej zatrudnienia na pełen etat wcześniej, skoro obecnie (po powrocie ze zwolnienia lekarskiego) pracuje tylko na 1/8 etatu.

Niewiarygodne są także zeznania świadka I. D., co do świadczenia pracy przez ubezpieczoną, gdyż świadek, pracując rzekomo tylko z ubezpieczoną i to w jednym pokoju nie potrafiła wyjaśnić, czym zajmowała się E. B. (1) (oprócz ogólnego stwierdzenia, że firmą (...)), skąd brała dokumenty potrzebne do wprowadzania do sytemu. Skoro E. B. (1) był nowym pracownikiem, bez doświadczenia, to oznacza, że powinna poszukiwać pomocy w nauce obowiązków, choćby tylko na początku pracy. Już tylko z tego powodu świadek winna posiadać jakieś bardziej szczegółowe informacje, co do charakteru pracy, zadań ubezpieczonej.

Na dowód świadczenia przez ubezpieczoną pracy nie przedstawiono żadnych wiarygodnych dowodów, chociażby w postaci zeznań świadków – klientów firmy, którzy kontaktowali się z biurem - osobiście, a także telefonicznie.

Dokumentacja kadrowa – złożona do akt sprawy, potwierdza jedynie fakt formalnego jej sporządzenia, a nie jest dowodem faktycznego istnienia pomiędzy stronami stosunku pracy. Okoliczności sprawy wskazują natomiast, że została sporządzona na potrzeby niniejszego postępowania. Wbrew twierdzeniom skarżącej, nie jest w ocenie Sądu logiczne umieszczania bowiem nazwiska ubezpieczonej na liście obecności za miesiąc wrzesień 2016 roku – na pierwszej pozycji, skoro umowa została zawarta z nią dopiero w dniu 12 września 2016 roku. Właściwym wydaje się umieszczenie na tej liście w pierwszej kolejności pracowników, którzy byli wcześniej zatrudnieni i pracowali także we wrześniu 2016 roku, natomiast zatrudnienie kolejnych pracowników w trakcie danego miesiąca, zwykle powoduje dopisanie ich na liście w dalszej kolejności.

Nie może umknąć także uwadze, że ubezpieczona przed zatrudnieniem u płatnika nie posiadała od dnia 1 marca 2013 roku tytułu do ubezpieczenia chorobowego, z którego mogłaby nabyć prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Tym samym nie mogłaby skorzystać z wypłaty świadczeń w związku z chorobą.

Z uwagi na powyższe w ocenie Sądu przytoczone okoliczności przemawiają za uznaniem, iż dla ubezpieczonej został stworzony sztuczny etat, którego celem było jedynie zagwarantowanie świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art.6 ust.1 punkt 1 i art.13 punkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 roku, poz.1778 ze zm.). obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Na mocy art.11 ust.1 wyżej wymienionej ustawy osoby te podlegają także obowiązkowemu ubezpieczeniu chorobowemu, a na mocy art.12 ust.1 ubezpieczeniu wypadkowemu.

Art.13 punkt 1 powołanej ustawy przewiduje, że obowiązkowo ubezpieczeniem emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu pracownicy podlegają od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Z kolei art.8 ust.1 nakazuje za pracownika uważać osobę pozostającą w stosunku pracy.

W świetle powyższego przepisu podstawową przesłanką objęcia zakresem ubezpieczenia społecznego jest posiadanie statusu pracownika. Poza sporem pozostaje, iż pracownikiem zostaje się przez nawiązanie stosunku pracy.

Art.22 § 1 k.p. stanowi, iż przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Z powołanego powyżej unormowania

wywodzi się zespół cech stosunku pracy, różniących go od innych stosunków prawnych, na podstawie których może być świadczona praca, w szczególności od niektórych stosunków zobowiązaniowych prawa cywilnego. Do cech tych zalicza się między innymi osobiste świadczenie pracy przez pracownika, zobowiązanie się pracownika do wykonywania pracy, a nie do wykonania pracy, co oznacza, że stosunek pracy ma charakter ciągły. Kolejna cecha tego stosunku to zawłaszczanie wyniku pracy przez pracodawcę i wykonywanie pracy w warunkach podporządkowania, to jest pod kierownictwem pracodawcy. Przy tym pracownik nie odpowiada za wynik pracy, ale za samo staranne świadczenie pracy.

W przedmiotowej sprawie strony sporządziły pisemną umowę o pracę. Umowa ta przewidywała nieokreślony czas trwania stosunku zobowiązaniowego i wskazywała jako termin rozpoczęcia pracy dzień 12 września 2016 roku. Z tego tytułu ubezpieczona została zgłoszona do ubezpieczeń (od dnia 12 września 2016 roku). W tym miejscu wskazać należy, iż samo zawarcie umowy o pracę i zgłoszenie do ubezpieczeń nie daje podstawy do podlegania ubezpieczeniom bowiem, jak wynika z brzmienia przytoczonych przepisów, jedynie rzeczywiste pozostawanie w stosunku pracy, daje podstawę do podlegania ubezpieczeniom. Pogląd ten nie budzi żadnych wątpliwości i znajduje potwierdzenie w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lutego 2013 roku (I UK 472/12) zgłoszenie do ubezpieczenia społecznego z tytułu sporządzenia umowy o pracę bez nawiązania stosunku pracy wiążącego się z wykonywaniem obowiązków pracowniczych nie ma podstawy faktycznej.

Ponadto, jak wskazuje się w orzecznictwie, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacanie składki przez podmiot, który nie świadczy pracy, nie stanowi przesłanki objęcia ubezpieczeniem społecznym i stania się jego podmiotem. Skutku takiego nie wywołuje zawarcie umowy o pracę, której strony stwarzają pozór realizacji przez ubezpieczonego czynności odpowiadających treści art.22 k.p., czyli wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, za wynagrodzeniem, odpowiadającym ilości i jakości świadczonej pracy (art.78 k.p.). Tym samym, bycie podmiotem ubezpieczenia związane jest wyłącznie z realizacją podstawowego dla stosunków tego ubezpieczenia warunku wykonywania pracy w ramach stosunku pracy. W świetle tego istotne jest, czy pracownik zawierający umowę o pracę w rzeczywistości pracę taką wykonywał (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2011 roku, II UK 69/11 LEX nr 1108830).

Sąd Najwyższy w wyroku z 12 lipca 2012 roku (II UK 14/12 LEX nr 1216864) podkreślił, że jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli gdy strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy, to taką umowę należy potraktować jako zawartą dla pozorów i przez to nie mogącą stanowić tytułu do objęcia pracowniczym ubezpieczeniem społecznym. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że art.83§1 k.c. określa czynność prawną pozorną jako oświadczenie woli złożone drugiej stronie, które musi być złożone tylko dla pozorów, a jego adresat musi mieć tego świadomość (zgadzać się na dokonanie czynności prawnej dla pozorów), przy czym przesłanki te muszą wystąpić łącznie. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym wypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych, albo też chce wywołać inne, niż wynikałyby ze złożonego przez nią oświadczenia woli. Stąd też podstawowe znaczenie w sprawie miało ustalenie, czy istotnie ubezpieczoną łączył stosunek pracy w rozumieniu art.22 k.p., bowiem to jedynie daje prawo do objęcia ubezpieczeniem społecznym z tego tytułu.

W ocenie Sądu Okręgowego sporządzona w dniu 12 września 2016 roku umowa o pracę nosi cechy umowy pozornej, nawiązanej jedynie w celu uzyskania świadczeń przysługujących pracownikowi z tytułu ubezpieczenia społecznego. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie daje bowiem podstaw do przyjęcia, iż E. B. (1) faktycznie świadczyła pracę na rzecz A. K. (1) w ramach pracowniczego stosunku pracy. O pozorności danej umowy decydują okoliczności wynikające z art.83§1 k.c., które muszą występować w momencie składania przez strony oświadczeń woli. Czynność prawna pozorna charakteryzuje się trzema elementami, które muszą wystąpić łącznie: oświadczenie woli

musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów.

Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca wolę w każdym wypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Brak zamiaru wywołania skutków prawnych oznacza, że osoba składająca oświadczenie woli, albo nie chce w ogóle wywołać żadnych skutków prawnych, albo też chce wywołać inne, niż wynikałoby ze złożonego przez nią oświadczenia woli. Ponadto, aby uznać czynność prawną za pozorną adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na złożenie tego oświadczenia jedynie dla pozorów. Podkreślić należy, że o pozorności zawartej w niniejszej sprawie umowy o pracę nie świadczy fakt, iż już w dniu jej zawarcia skarżąca była w ciąży. Nie budzi bowiem wątpliwości, że obowiązujące przepisy nie zakazują zawierania umów o pracę z kobietami w ciąży, który to zakaz stałby w oczywistej sprzeczności z podstawową zasadą prawa pracy określoną w art.11³ k.p., wprowadzającą zakaz jakiegokolwiek dyskryminacji w stosunkach pracy. Nie można przyjmować pozorności oświadczenia woli, gdy pracownik podjął i wykonywał pracę, a pracodawca świadczenie to przyjmował (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 marca 2001 roku, II UKN 258/00).

W związku z zakwestionowaniem przez organ rentowy wykonywania jakichkolwiek czynności na rzecz płatnika, to na skarżącej w myśl art.253 zd. 2 k.p.c. spoczywał ciężar wykazania, że faktycznie E. B. (1) świadczyła. Odwołująca się w ramach stosunku pracy wykonywać miała szereg czynności istotnych dla prowadzonej przez pracodawcę działalności gospodarczej. Jednakże w toku niniejszego postępowania ani ubezpieczona ani płatnik nie przedstawiły jakichkolwiek dowodów uprawiających świadczenie pracy w ramach sporządzonej umowy o pracę.

Zdaniem Sądu, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, nie ulega wątpliwości, że umowa sporządzona przez strony miała charakter pozorny. Postępowanie dowodowe wykazało, iż E. B. (1) zainteresowana objęciem jej ubezpieczeniem społecznym, pracy faktycznie nie podjęła i jej nie świadczyła.

Sąd uznał bowiem, że okoliczności zawarcia umowy o pracę podane przez ubezpieczoną i wnioskodawczynię oraz świadków są niewiarygodne.

Po pierwsze z ustaleń faktycznych wynika, że zaofiarowane ubezpieczonej stanowisko pracy w ramach zawartej umowy – specjalista ds. rozliczeń było etatem utworzonym specjalnie na potrzeby usankcjonowania podpisanej umowy o pracę. W ocenie Sądu odwołująca w toku postępowania sądowego nie wykazała, że faktycznie E. B. (1) wykonywała pracę w ramach zawartej umowy.

Płatnik składek nie był przymuszony zatrudnić ubezpieczoną, skoro, jak sam twierdził tak naprawdę potrzebował pracownika z doświadczeniem i wiedzą – co z czasem miała zdobyć ubezpieczona. Nic nie stało jednak na przeszkodzie, by zatrudnić pracownika zgodnie z rzeczywistymi potrzebami firmy.

Ponadto płatnik zatrudnionym u siebie pracownikom, czy to z długoletnim stażem pracy i doświadczeniem, czy też na wyższym stanowisku proponowała wynagrodzenie na poziomie niższego wynagrodzenia, niż to które zaproponowała E. B. (1). Wyjątek uczyniła jedynie w stosunku do ubezpieczonej, która nie posiadała takiego doświadczenia w dziedzinie księgowości.

Brak jest także jakichkolwiek wiarygodnych dowodów potwierdzających wykonywanie pracy przez ubezpieczoną w ramach stosunku pracy. Z wyżej opisanych powodów Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczyni, E. B. (1) i świadków, co do wykonywania zatrudnienia przez ubezpieczoną. Natomiast odwołująca i ubezpieczona nie przedstawiły żadnych innych dowodów, chociażby – tak jak już podniesiono – z zeznań świadków – klientów biura, którzy osobiście bądź telefonicznie kontaktowali się z firmą odwołującej i którzy ewentualnie mogliby potwierdzić, że E. B. (1) świadczyła pracę.

Dokumentacja kadrowa złożona do akt, potwierdza jedynie fakt formalnego jej sporządzenia, a nie jest dowodem faktycznego istnienia pomiędzy stronami stosunku pracy. W ocenie Sądu załączona dokumentacja osobowa

ubezpieczonej jest przejawem formalnego zadośćuczynienia obowiązкови wnioskodawczyni jako pracodawcy, natomiast nie przesądza o tym, że praca była przez skarżącą faktycznie wykonywana.

W dalszej kolejności wskazać należy, że ubezpieczona przed zatrudnieniem u płatnika nie posiadała od dnia 1 marca 2013 roku tytułu do ubezpieczenia chorobowego, z którego mogłaby nabyć prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Bezpośrednio po tym jak ubezpieczona stała się niezdolna do pracy na jej miejsce nie została zatrudniona inna osoba, zaś obowiązki przejęła płatnik, która przed zatrudnieniem ubezpieczonej również je wykonywała. Uprawnia to do twierdzenia, że umowa o pracę zawarta z ubezpieczoną była zbędna dla potrzeb zakładu pracy.

W ocenie Sądu powyższe rozważania świadczą o tym, że nie było wolą stron zawieranie umowy o pracę. A zatem nie było zamiarem stron świadczenie pracy w ramach zawartej umowy o pracę, a jedynie możliwość uzyskania prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w związku z chorobą i macierzyństwem.

W ocenie Sądu Ewa B. nie wykonywała na rzecz A. K. (1) czynności charakterystycznych dla stosunku pracy. Wszak nie była w stanie przedstawić jakiegokolwiek wiarygodnych dowodów świadczących o podejmowaniu przez nią czynności. Wobec powyższego trzeba uznać, że po prostu nie wykonywała czynności pracowniczych na rzecz swego rzekomego pracodawcy. Odwołująca nie udowodniła, że w spornym okresie E. B. (1) była zatrudniona w ramach rzeczywistego, a nie pozornego stosunku pracy i nie udźwignęła ciężaru dowodu w tym zakresie.

Potwierdzeniem rzeczywistego świadczenia pracy nie może być umowa o pracę, czy też lista obecności. Są to bowiem dokumenty stworzone na potrzeby zgromadzenia wymaganej prawem dokumentacji pracowniczej, a nie są one dowodem na faktyczne świadczenie pracy. Należy zaznaczyć, iż dokument w postaci umowy o pracę nie jest niepodważalnym dowodem na to, że osoby podpisujące go faktycznie złożyły oświadczenia woli o treści zapisanej w dokumencie. Mimo istnienia formalnej umowy o pracę, możliwe jest ustalenie, że w konkretnych okolicznościach faktycznych zawarta ona została dla pozorów (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2015 roku, III AUA 622/15). O tym czy strony istotnie nawiązały umowę o pracę nie decyduje zatem formalne podpisanie umowy nazwanej umową o pracę, lecz faktyczne i rzeczywiste realizowanie na jej podstawie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy - przede wszystkim świadczenie pracy przez pracownika z zamiarem wykonywania obowiązków pracowniczych, czyli świadczenie pracy podporządkowanej, w charakterze pracownika, w czasie i miejscu oznaczonym przez pracodawcę. Tym samym w odniesieniu do umowy o pracę pozornosc polega na tym, że strony nie zamierzają osiągnąć skutków wynikających z tej umowy, a określonych w art. 22 k.p.

Ubezpieczona oraz płatnik nie zgłosiły żadnych dodatkowych wniosków dowodowych. W ocenie Sądu oznacza to, że odwołująca się nie były w stanie przedstawić rzetelnych i wiarygodnych dowodów na okoliczność świadczenia pracy. Sąd pragnie zwrócić uwagę na brzmienie art.232 k.p.c, zgodnie z którym strony winny wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Tymczasem ubezpieczona i wnioskodawczyni nie zgłosiły w toku postępowania wniosków dowodowych, które mogłyby powodować dla nich korzystny skutek procesowy w omawianym zakresie. Jedynym dowodem jakim dysponował Sąd w przedmiotowym postępowaniu na okoliczność zatrudnienia E. B. (1) w spornym okresie były zeznania samej ubezpieczonej i wnioskodawczyni oraz świadków: I. D. (1) i Z. P. (1) - pracowników skarżącej. Sąd dokonując oceny tych dowodów uznał je za niewiarygodne i niespójne w zakresie jakim dotyczyły nawiązania stosunku pracy i realizowania wynikających z niego obowiązków. Dlatego zeznania te nie były wystarczające dla wywołania korzystnych skutków procesowych dla skarżącej.

Konsekwencją tak przeprowadzonej oceny materiału dowodowego, jest przyjęcie, że przedmiotowa umowa o pracę jest nieważna na mocy art.83§1 k.c., a także, iż pomiędzy ubezpieczoną a wnioskodawczynią nie powstał stosunek pracy w rozumieniu art. 22 k.p. Jak już wyżej wspomniano, art.83§1 k.c. określa czynność prawną pozorną jako oświadczenie woli złożone drugiej stronie, które musi być złożone tylko dla pozorów, a jego adresat musi mieć tego świadomość, przy czym przesłanki te muszą wystąpić łącznie. Złożenie oświadczenia woli dla pozorów oznacza, że osoba oświadczająca

wolę w każdym wypadku nie chce, aby powstały skutki prawne, jakie zwykle prawo łączy ze składanym przez nią oświadczeniem. Taka też sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie.

Zarówno E. B. (1), jak i A. K. (1) nie miały zamiaru wywołać skutków prawnych jakie wiążą się z zawarciem umowy o pracę, tj. nie chciały powstania zobowiązania, w którym pracownik miałaby świadczyć na rzecz pracodawcy pracę, a pracodawca tę pracę przyjmować za wynagrodzeniem. Strony nie tylko nie miały zamiaru realizować postanowień umowy, ale także jej nie zrealizowały, a zatem nie istniał pomiędzy nimi stosunek pracy, skoro pracownik pracy nie wykonywał a pracodawca go nie zatrudniał. W takim zaś przypadku nie mógł powstać tytuł ubezpieczenia, pod którym odwołująca została zgłoszona. Zgłoszenie do ubezpieczenia pracowniczego następuje wówczas jedynie pod pozorem zatrudnienia, a zatem dotyczy osoby, która nie może być uznana za podmiot tego rodzaju ubezpieczenia, ponieważ nie świadczy pracy w ramach stosunku pracy i przez to nie można jej przypisać cech pracownika (wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2001 roku, II UKN 244/00).

W istniejącym stanie faktycznym należy stwierdzić, że strony zawierając umowę o pracę miały zamiar wywołania innych skutków prawnych niż te, które wynikają z umowy o pracę oraz jednocześnie próbowały przez jej zawarcie wprowadzić w błąd osoby trzecie, co do dokonanej czynności.

Reasumując, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby pomiędzy stronami spornych umów o pracę w ogóle doszło do nawiązania stosunku pracy i jej świadczenia, brak jest bowiem na to jakichkolwiek dowodów. Ustalone okoliczności przemawiają natomiast za przyjęciem, że strony kwestionowanych umów o pracę zawierając ją, miały inny cel niż jej wykonywanie.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle poczynionych ustaleń faktycznych, wątpliwości organu rentowego co do rzeczywistego celu i zamiaru stron nawiązujących ten stosunek prawny były uzasadnione, a zatem zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odpowiada prawu. W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

Mając na uwadze wynik postępowania oraz datę wniesienia odwołania od zaskarżonej decyzji, Sąd o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1804) zmienionego rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku zmieniającym rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2016, poz. 1667) i zasądził od wnioskodawczyni na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Zgodnie z mającą status zasady prawnej uchwałą 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 roku w sprawie o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku ubezpieczenia społecznego lub jego zakresu (o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, o podleganie ubezpieczeniom społecznym) do niezbędnych kosztów procesu zalicza się wynagrodzenie reprezentującego stronę radcy prawnego, biorąc za podstawę zasądzenia opłaty za jego czynności z tytułu zastępstwa prawnego stawki minimalne określone w § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.) (sygn. akt III UZP 2/16, publ. LEX nr 2071356, (...) Biul.SN 2016/7/19-20).

Wartość przedmiotu sporu w sprawach o ustalenie istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego albo prawa (także jego treści lub zakresu - art. 189 k.p.c.) należy odnosić do świadczeń wynikających z takiego ustalenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2001 r., I PZ 95/01, OSNP 2003 Nr 23, poz. 572; z 5 stycznia 2006 r., I PZ 24/05, LEX nr 668929; z 14 maja 2009 r., I PZ 5/09, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 12; z 9 lipca 2009 r., II PK 240/08, LEX nr 535829 oraz z 5 sierpnia 2009 r., II PZ 6/09, LEX nr 558584).

Wynagrodzenie w niniejszej sprawie zostało zatem zasądzone od wartości przedmiotu sporu, zgodnie z żądaniem pełnomocnika organu rentowego. Wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wyniosła 9.963,12 zł, stąd należne wynagrodzenie stanowi kwotę 1.800 zł.

Nie miała jeszcze w niniejszej sprawie zastosowania zmiana brzmienia § 9 ust. 2 w/w rozporządzenia wprowadzona z dniem 13 października 2017 roku na mocy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 20 września 2017 roku, gdyż stosownie do treści § 2 rozporządzenia zmieniającego – do spraw wszczętych i niezakończonych przez dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. Zgodnie zaś z obecnie obowiązującym § 9 ust. 2 rozporządzenia – stawki minimalne wynoszą 180 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym.

Natomiast na podstawie art.102 kpc Sąd nie obciążył E. B. (1) kosztami zastępstwa procesowego kierując się zasadami słuszności i poczuciem sprawiedliwości. Wskazać należy, że wobec wartości przedmiotu sporu i faktu, że E. B. (1) przegrała sprawę, bowiem przyłączyła się do stanowiska odwołującej, sama nie inicjując niniejszego postępowania – powinna ponieść koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł. Za nie obciążaniem E. B. (1) kosztami procesu przemawia jej ciężka sytuacja materialna, obecnie jej jedynym źródłem utrzymania jest tylko wynagrodzenie, które uzyskuje od płatnika w wysokości 250 zł miesięcznie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi płatnika

19 kwiecień 2018 roku